

A szabadító Krisztus

Szűcs Sándor
www.apcsele29.hu

Lukács 2:10-11

Bár a naptár szerint elmúlt már karácsony, mégis a karácsonyi történet egy mozzanatát olvastam fel - amit mondani akarok, az mégsem csupán karácsonyi üzenet lesz. A család, a gyülekezet az elmúlt napokban ünnepelte meg Jézus Krisztus születését, az *első* karácsonyt. De hadd mondjam: *még ezen az elsőn kívül van két másik karácsony is*. Az első után a második a *lélek karácsonya*: amikor nem egy jászolban, hanem az ember szívében születik meg a Krisztus. A harmadik pedig: *magának Krisztusnak a karácsonya*: amikor újra visszajön a földre, immáron megdicsőülve, hogy átvegye az uralmat mindenek felett.

Nos, én ma este a *második* karácsonyról szeretnék néhány egyszerű gondolatot továbbadni, méghozzá olyan formában, hogy ennek a felolvasott Igének egyetlen szavát szeretném kibontani a testvérek előtt, és ez lesz ennek az igehirdetésnek a vázlata is.

„Üdvözítő született ma nektek ... az Úr Krisztus ...” – Az Újszövetség az eredeti nyelvén azt mondja: Üdvözítő – azaz „szótér” született ma nektek ... Ennek az egyetlen szónak öt különböző jelentése van, ezeket szeretném számbavenni most, és nagyon egyszerű vonásokkal megfesteni az Úr Jézus arcképét úgy, ahogyan a Szentírás bemutatja nekünk.

1.) Nos, az első jelentése ennek a szónak, amit az Ige az Úr Jézusról elmond: *Megváltó*. Azaz: „*Megváltó született ma nektek ...*”

Fejtsük meg visszafelé ennek címnek az üzenetét: megváltani azt kell, aki rabságban van – rabságba az ember általában azért kerül, mert valami rosszat tesz – a rosszat azért teszi, mert ... - és itt végtelen hosszúságú felsorolás következhetne, hiszen mi emberek olyan jól meg tudjuk indokolni minden cselekedetünket. Még a rosszat is. Mindenesetre ebből az egyszerű okfejtésből három dolog egyértelműen következik: az első, hogy *rabságban vagyunk*; a második, hogy ezt a rabságot a *bűn okozza*; a harmadik pedig, hogy van kiút ebből a rabságból, hiszen *Megváltó* – a rabságból ki-váltó – *született ma nektek!*

Nem könnyű azt felismerni és főleg elismerni ebben a mai nagy szabadságban, hogy az ember mégis fogságban él. Hogy a *lelke* az, amely egyáltalán nem szabad. Mert nincs szabadsága *tenni a jót!* Vágyakozik rá, de valahol mindig elrontja. Tessék kimenni az utcára, felnyitni egy újságot, végignézni egy tévéhíradót, végiggondolni egyetlen napot: mennyi igazságtalanság, szeretetlenség, békétlenség, ítélkezés fér bele – még ilyenkor az ünnepek alatt és között is! Még a mi életünkben is! Tessék egyszer őszintén belenézni az emberi szívébe, ki-ki a sajátjába: mennyi bűnös gondolat és indulat gyűlik benne, mennyi rossz emléket őriz, mennyi hazugságot rejteget vagy mennyi szeretetet oltott már ki. Az ember ebben az ördögi – méghozzá szó szerint ördögi – körben él: bűnt követ el, ezért rabságba kerül – rabságban él, ezért újra és újra bűnt követ el. Pál apostol olyan megrázó erővel írja le: „*miközben a jót akarom cselekedni, csak a rosszat tudom tenni ... foglyul ejt a bűn ... Én nyomorult ember, ki szabadíthat meg...?!*” Ugyanez a „szótér” szó szerepel itt is: Ki válthat meg, ki a Megváltó?

Az angyal azon az első karácsonyon ezt hirdette el: megszületett a Megváltó, az Úr Krisztus ...! *Mert úgy szeretted Isten e világot, hogy Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Ő benne, el ne vesszen, a bűnei rabságában ne maradjon, hanem örök életet nyerjen*, ami már itt, e földi létben elkezdődhet azzal, hogy többé nem vagyunk kiszolgáltatva a bűnnek, már tudunk ellene állni, már tudunk másképpen élni, már tudjuk a jót is tenni! De ehhez *hinni kell* – bizonyosan tudni: (hogy) igen, az én életem is ebben a rabságban sínylődik, de Jézus Krisztus azért jött el, hogy engem is megszabadítson. És aki ezt hiszi, annak az életében felragyoghat a második karácsony: mert a szívében születik meg a Megváltó Jézus.

A megváltásnak azonban van egy másik dimenziója is. Mert jelenti ez azt is, hogy valaki egy másikat áron megvált, kifizeti az adósságát, és ezzel adja vissza a szabadságát.

Nos, hát nekünk is van adósságunk, méghozzá nem is kis adósságunk. És ez a bűneink zsoldja. Ezt az adósságot kellene visszafizetnünk ahhoz, hogy Isten igazságának eleget tegyünk. Amikor az Úr Jézus ezt szemléltetni akarta, azt mondta: tízezer talentumnyi az ember adóssága, amit felhalmozott azzal, hogy ártott önmagának, ártott az embertársának és semmibe vette az Istenét. Ez az akkori gazdasági viszonyok szerint egy napszámos 240.000 évi munkabérét jelentette. Megfizethetetlen. Éppen ezért mondott ekkora összeget Jézus: hogy rájövünk mi is: olyan kevesek vagyunk mi, meg az, amit tenni tudunk, hogy helyrehozzuk azt, amit a bűneinkkel összetörtünk. S még ha sikerülne is ez valakinek, ugyan mit érne, ha rögtön újrakezdené az adósságának halmozását? – Másra van itt szükség! Arra, hogy ezt a kifizethetetlen adósságot valaki egyszer s mindenkorra eltörölje. Sőt, olyan gazdagsággal ajándékozzon meg, amiből soha többé nem lesz adósság!

Ezt hozta el a megváltás. Mert Jézus Krisztus ott a véres gólgotai kereszten minden ember minden adósságát kifizette az Istennek. És az Ő halála váltott ki bennünket az adósok kárhuzatos börtönéből, és az Ő feltámadása a garanciája annak, hogy oda nekünk soha többé nem kell visszatérnünk. De megintcsak azt kell mondanom: ezt hinni kell – de hadd tegyem hozzá: a Biblia szerint a hit nem valamiféle érzelmős lelkiállapot, nem is vallásosság, hanem belső meggyőződésből és Isten élő Lelkének munkájából fakadó életgyakorlat. És ez abban áll, hogy igaznak fogadom el azt, amit a Biblia rólam elmond. Azt is, hogy bűnös vagyok, hogy börtönbe zárva élek, hogy olyan adósságom van, amit soha ki nem fizethetek – de azt is, hogy ezt helyettem és érettem kifizette az Úr Jézus. És ebből személyes igény lesz, hogy annak, aki az élete árán váltott meg engem, hálával felajánljam az életemet. És így közösségbe kerülök az én Urammal, naponként hallgatom az Ő szavát a Bibliából és az igehirdetésből, naponként válaszolok neki imádságban, és amit megértettem a nekem szóló üzeneteiből, aszerint élek és annak engedelmeskedek. És közben, talán észre sem veszem, szépen lassan az Úr átforgalmazza az életemet. – Kell-e ez a megváltás nekünk? Kell-e ez a Megváltó Jézus nekünk?

2.) A második jelentése ennek a „szótér” megnevezésnek: *Megtartó. „Született néktek Megtartó ...”*

A Megváltó elindít bennünket egy olyan úton, amely immáron nem Istentől el, hanem Őhöz vezet. De a Biblia nagyon becsületes: nem mondja azt, hogy ha valaki megtér és Isten gyermekévé lesz, akkortól kezdve az élete egy felfelé ívelő sikertörténeté válik. Nem mondja a Biblia azt sem, hogy a hívők kivételezett népség, és őket ezután semmiféle baj vagy nyomorúság nem fogja érni. Sőt, mintha épp az ellenkezőjét sugallná: aki végigolvassa a Zsoltárok könyvét, az Apostolok cselekedeteit vagy a leveleiket, az rögtön észreveszi: inkább csak többet szenvedtek, mint a nemhívók. Hát akkor megéri Krisztust követni?

Én azt hiszem, az életnek kétféle terhe van. Az egyik, amelyiknek mi magunk vagyunk az okozói. Begyűjtjük bűneink következményeinek terhét a saját életünkbe is, és ezért nagy az adósságunk, békétlen és szeretetlen a szívünk, önző és kiábrándult az életünk – vagy ráterheljük másokra is, és így okozunk nyomorúságot a szeretteinknek vagy azoknak, akiket talán soha nem is ismerünk meg. Ettől a tehertől akar megváltani bennünket a *Megváltó* Krisztus.

De van egy másfajta teher is, amit nem mi idézünk elő, de a súlya mégis minket nyom. Amikor igazságtalanul bánnak velünk. Amikor megrabolnak bennünket, akár az anyagi javainkat, akár a lelki kincseinket. Amikor elveszítünk valakit, akit szerettünk. Olyan sok szenvedést tud okozni nekünk ez az istentelen világ – de az ember Isten nélkül rendszerint csak odáig jut el, hogy éppen az Istent káromolja miatta. És bírja, amíg bírja, aztán kiborul vagy kiborít másokat, végül megpróbálja elfelejteni az egészet, de ez olyan ritkán sikerül.

De felhangzik ennek az angyalnak az öröme: *Megtartó született ma nektek, az Úr Krisztus!* – Megtartó: akinek van ereje megtartani bennünket akkor, amikor már mi nem tudjuk tartani önmagunkat. Aki erőt ad akkor, amikor a mi erőnk már elfogyott. Aki békességet ad akkor, amikor a mi békességünket már elvették. Aki örömet ad akkor, amikor már mindenki sír körülöttünk. Aki megelégedést ad akkor is, ha nagyon kevés az, ami van. Aki megtart, megőriz bennünket olyannak, amilyenek megváltott: hittel, reménységgel, szeretettel teljes embereknek minden körülmények között.

3.) Láttuk tehát, hogy Jézus Krisztus a múltunkra nézve: Megváltó, a jelenünkben: Megtartó – a jövőnkre nézve pedig *Üdvözítő*. A magyar fordításban, amit felolvastam, eredetileg ez a szó szerepelt.

„Üdvözítő született ma nektek” – A nyelvújítás előtti, régi magyar nyelvben ennek a szónak még megvolt egy sajátos jelentésárnyalata: az üdvösség az Istennel való közösség beteljesedését jelentette. Azt, amikor mi már feltámadott és megdicsőült testben az Úrnál leszünk.

Mit jelent tehát, hogy Jézus Krisztus Üdvözítőnk is egyben? Azt, hogy nemcsak Megváltónk, aki elindít azon a keskeny úton, amely a mennybe vezet; nemcsak Megtartónk, aki naponként velünk van ezen az úton és vezet, segít, erőt ad – hanem Üdvözítőnk is, aki biztosítja azt is, hogy a célunkhoz el is fogunk érni. Üdvözítőnk, aki nemcsak erre a földi életre szegődött útitársunkul, hanem aki az örökkévalóságban is velünk lesz. Aki nemcsak a halálunk pillanatáig tart meg önmagának, hanem a halálunk után végre valóságosan önmagához vesz, életre, méghozzá Vele való közösségre támaszt fel. Az üdvösség mindannak a bevezése és beteljesítése, amire itt a földön megváltott, és amelynek eléréséhez a naponkénti erőt megadta.

„Üdvözítő született ma nektek” – azt jelenti tehát, hogy Isten nemcsak néhány évtizedig akar gondoskodni rólunk, hanem azután is, egészen az örökkévalóságban.

És most hadd kérdezzem meg: ki az, akinek közülünk nincs szüksége Megváltóra, a múltjának, a bűneinek rendezésére; ki az közülünk, akinek nincsen szüksége Megtartóra, aki visszautasítja azt az emberfeletti szeretetet, békességet, örömet, lelki tartást, hitet, türelmet, amit Jézus naponként adna mindannyiunknak; és ki az közülünk, akinek nincsen szüksége Üdvözítőre, akit nem érdekel az, hogy lesz-e valami, és ha lesz, akkor mi lesz a halála után? – Óh, bár meghallanánk mindannyian annak a karácsonyi angyalnak az üzenetét: „Megváltó, Megtartó, Üdvözítő született ma nektek, a Krisztus Jézus!”

4.) De hadd folytassam tovább a sort, és hadd említsem meg még azt a másik két kifejezést is, amit az Újszövetség szintén ugyanezzel a megnevezéssel ad vissza: amikor arról olvasunk, hogy az Úr Jézus betegeket gyógyított meg, akkor nagyon sok esetben ugyanezt a szót olvassuk róla: „szótér”: azaz „gyógyító”. – És ebben az értelemben így hangzik az angyal öröme: „Gyógyító született ma nektek ...”

Mi emberek, nagyon beteges hajlamú lények vagyunk. Szinte végigkíséri az egész életünket a sokféle nyomorúság: elég egy parányi bacillus, egy rossz mozdulat, és máris beteg a testünk. És ha beteg a test, előbb-utóbb megbetegszik a lélek is. – De ez a Megváltó, Megtartó, Üdvözítő Krisztus meggyógyítani is kész bennünket! Lehet, hogy nem egészen abban a formában, ahogy mi azt kérjük vagy várjuk Tőle – az influenzánk nem valószínű, hogy elmúlik, ha a gyógyszerek beszédese helyett csak imádkozunk – de sok esetben adott már gyógyulást az Úr, volt, akinek a testét tette egészségessé, és volt, akinek a beteg lelkét gyógyította meg olyannyira, hogy azután a testi nyomorúságait örömmel és békességgel hordozta el. Csak két példát hadd említsek, hogy hogyan is gyógyítja meg az embert az Úr Jézus. Az első példa bibliai: egy gutaütött, béna embert vittek Jézushoz. A ház tetejét kellett kibontani, és onnan kötelekkel leereszteni, mert másképp nem fértek oda hozzá a tömeg miatt. És Jézus akkor ezt mondta az embernek: Megbocsátattak a bűneid, kelj fel, fogd a te ágyadat és menj el békével! A bűnei bocsátottak meg, és ettől még a teste is meggyógyult. És lehet, hogy még a testiek is, de a lelki betegségek minden bizonnyal elmúlnak, amikor az ember végre megbékül az Istennel. A második történet egy 18. századi bizonyágtétel: egy svájci prédikátorról elterjedt a hír, hogy ha beteg felett imádkozik, sok közülük meggyógyul. Egy napon egy nagyon szomorú, vak leány érkezett ehhez a prédikátorhoz, és kérte, hogy imádkozzon érte, hátha megnyílnak a szemei. A prédikátor letérdelt és hosszasan imádkozott, aztán felállt és ezt mondta: Leányom, neked a te nyomorúságodban kell megdicsőítened az Istent! És a leány elment immáron felszabadultan és boldogan: bár a látását nem kapta vissza, kapott helyette lelki látást, amellyel sokkal ragyogóbbakat láthatott. Íme, bár a testi nyomorúság nem múlt el, az Úr olyan erőt, olyan új szívet adott, amiből nemcsak a bajok elhordozására tellett, hanem attól sokkal többre: betegen, nyomorultul is a szolgálatra, a másokért-élésre!

5.) És utoljára akkor olvashatjuk az Úr Jézusról ezt a kifejezést, amikor ördögösöket, megszállottakat szabadít meg a kötelékeikből. Akkor Ő „szótér” – azaz: Szabadító. És akkor ezt hirdeti a karácsony: „Szabadító született ma nektek ...”

Megmondom őszintén, nem tudom, hogy hol vannak ma ezek az ördögösök. De azt tudom, hogy tele van a mai ember élete számos másfajta kötélekkel. A leghétköznapi kötélek közé tartoznak a különböző

szervedélyek. Tudom, hogy a mi közösségünkön belül nem szokás a dohányzás, és remélem az italozás sem, mégis hadd mondjam el, hogy az Úr még ezekből is meg tud szabadítani! Tanuja voltam abban a (egyébként nem baptista) gyülekezetben, ahova a megtérésem után bekerültem, hogy egy megrögzött dohányos, aki végighallgatta az egyik istentiszteletet, amelyen a lelkipászor éppen arról beszélt, hogy Isten kegyelme még az ilyen szervedélyektől is megszabadíthat, hogy kifelé menet az ajtóban kivette a zsebéből a cigarettásdobozt, azt mondta: Uram, elhiszem, hogy te ettől is megszabadíthatsz – és bedobta a szemetesbe. És azután többé nem gyűjtött rá.

De vannak olyan kötelékek is, amelyek nem a testünket, hanem a lelkünket kötözik és bénítják meg. Amikor nem tudunk a másikkal megbocsátani: az Sztán megkötözi a szeretetünket. Amikor mi önző módon mindig csak azzal foglalkozunk, hogy *nekünk* mi a hasznos, mi a kellemes: akkor a Sztán megkötözi bennünk a másik ember felé való hajlandóságot. Amikor nem tesszük meg azt, amit az Úr ránk bízott, amikor nem segítünk azzal, amivel segíthetnénk: akkor a Sztán megkötözi a szolgáló kezünket, a szolgáló lábunkat. Amikor elhallgatjuk a bizonyágtételünket, mert nem merjük vagy nem akarjuk mondani: akkor a Sztán megkötözi a szánkat. És talán a legrosszabb: amikor – bár hívő, Istenben bízó embereknek mondjuk magunkat – a szívünk mégis tele van aggodalmaskodással, csüggedéssel, reménytelenséggel: akkor a Sztán megkötözi a hitünket.

Ez a Szabadító Jézus azonban mindezekből a kötelékekből ma is szabadulást hirdet. Mert az a szeretet, amely megácsoltatta a Golgotát, nem kötözhető meg! És arról a lélekről, amelybe Isten beleállíthatta már a saját golgotai keresztjét, lehull a Sztán valamennyi köteléke, az a lélek immáron a szabadság tökéletes törvénye alatt élhet, ahogyan arról Jakab apostol is ír.

Az első karácsonykor tehát ez a Jézus Krisztus született meg: aki Megváltónk, Megtartónk, Üdvözítónk, sőt ezen felül Gyógyítónk és Szabadítónk is egy személyben. Nem kell nekünk egyik helyről a másikig rohángálnunk, hogy az életünk különböző problémáira választ találjunk: hiszen Ő maga a Válasz. Az egyetlen *helyes* és boldogító válasz. És mindezt Ő maga hozta el most hozzánk. Mert azért szólt ez az ige hirdetés, hogy hadd következessen el az első után a mi *második* karácsonyunk is: amikor Jézus Krisztus a mi szívünkben születhetik meg és a mi életünknek lehet – hadd soroljam el utoljára – Megváltója, Megtartója, Üdvözítője, Gyógyítója és Szabadítója. Fogadjuk el ezt Tőle, és éljük belőle ezután minden napon!